15. Konec sveta in ponovni prihod Kristusa

Ponovni prihod Kristusa, ki ga je v Novi Zavezi napovedal Gospod Sam, v povezavi z bližajočo se rimsko osvojitvijo Jeruzalema, poročanje evangelistov o tem je le težko razvidno, sodi med neobhodno potrebne verske resnice krščanstva. O Kdaj in Kako v posameznih smereh obstajajo kontroverze [nasprotja, nasprotnosti: SSKJ]. Tako so prvi kristjani živeli v neposrednem pričakovanju skorajšnjega Gospoda, in to se ni izpolnilo. Apostol Pavel je moral še za časa svojega življenja popraviti svoje nazore o v kratkem pričakovanem ponovnem prihodu Kristusa. Razmišljal je že o tem, da se bodo do tiste paruzije [Kristusov prihod ob koncu sveta: SSKJ] Jezusa še živeči dvignili nad zemljo.

Današnji človek le stežka razume tisto misel o ponovnem prihodu Kristusa. Po eni strani v svoje posvetne posle zapleteni vsakdanji človek premalo misli na to Jezusovo napoved, po drugi strani pa bi se ta, vsak čas možen vdor nad-svetne sfere Boga v našo planirano bit, le stežka ujemal z našo podobo sveta, ki jo zaznamujejo naravoslovci.

Kaj nam imajo o tem povedati sedanjim razodetjem zvesti teologi iz velikih veroizpovedi? Iz evangeličanske strani znani teolog Paul Schfitz v predavanju, ki ga je kot osemdesetletnik z velikim odmevom imel 10. maja 1971, ob priliki neke slavnosti v Petrovi cerkvi v Basel-u, o temi ponovnega prihoda Kristusa izjavlja, da se tukaj kaže »nezagotovljenost ravno sredi dobe, ki je nora na pregledno racionalnost in popolno izvedljivost«. Tukaj naj bi šlo za »tujek v modemi zavesti«. Toda prav v tem tujstvu je »očitna prava resničnost človeka«. - »Če sploh - odgovor lahko damo le v horizontu konca in končnosti.«

Na koncu tega predavanja govornik impozantno pravi: »Kristusov ponovni prihod je vdor nedostopnega v samozadosten geto naše absolutne tostranskosti. Tveganje krščanske eksistence je v tem, da se ta absolutna tostranskost ohranja odprta za ustvarjalno silo nedostopnega Boga.

Lahko bi bilo, da bo teologija znova razmislila o Njegovem ponovnem prihodu kot o 'koncu postave'.

Lahko bi bilo, da bo krščanstvo po tej zadani nalogi ozdravelo v manjšino.

Lahko bi bilo, da mora teologija na novo premisliti o poslanstvu človeka 'za svobodo Božjih sinov'.

Lahko bi bilo; da bo Evangelij po pomenu svobode v mehanizmih naše teokracije spet postal nadvse političen, kot v 'stoletju svojega izvora'.«

Iz katoliške strani teolog Joseph Ratzinger v 9. knjigi Majhne katoliške dogmatike, eshatologije, smrti in večnega življenja, založba Friedrich Pustet, pravi: »Trenutek Kristusovega ponovnega prihoda je nedoločljiv in ga iz poteka zgodovine in njenih pravil nikdar ne moremo v kakršnikoli obliki izračunati. Človeško ustrezen odnos do posebnih razmer med Kristusovim vstajanjem in svetovnim časom se ne da ponazoriti s filozofijo zgodovine ali teologijo, je nasprotno 'budnost'.«

V Novi Zavezi Jezus po Matejevem poročilu 24, 42, pravi: »Bedite zato, ker ne veste,

katerega dne pride vaš Gospod. Vedite pa to: Če bi hišni gospodar vedel, ob kateri straži pride tat, bi bedel in ne bi pustil vlomiti v svojo hišo. Zato bodite tudi vi pripravljeni; kajti Sin človekov pride ob uri, ko Ga vi ne pričakujete.«

Vsi poznamo priliko o nespametnih in modrih devicah, ki prav tako cilja na to budnost.

Ratzinger v svojih izvajanjih nadaljuje, da po drugi strani obstajajo tudi predznaki Kristusovega ponovnega prihoda: Pojavljanje psevdo-Mesijev, vojne stiske po celem svetu, potresi in lakota, preganjanje kristjanov, strahote uničenja na svetem kraju, pojav tako imenovanega »Antikrista«, ki ga lahko opišemo po prevodu iz latinščine kot »tisti«, ki je »zoperstavljen, sovražno nasproten Jezusu Kristusu, Božjemu Sinu«. Antikrist bi v prenesenem pomenu utegnil veliko bolj biti skupni pojem, kot pa posamezna osebnost. Končno se mora ob tistem času povsod po svetu razglašati Evangelij.

Vendar pa se kljub »znamenjem« konec ne da datirati. Konec sveta je v določenem pogledu zmeraj. Antikrist pa se tudi zmeraj pojavlja. Gospodov ponovni prihod bo pokopal vsa tostranska načrtovanja, kajti ta morajo svojo smer prejeti od ocen, ki jih sama ne morejo dati. Človekova oblast sega komajda preko njegove generacije. Človeško načrtovanje ne more bistveno prekoračiti sedanjosti, ki jo lahko doživimo. »To je meja izvedljivosti« (Ratzinger).

Iz krvavih izkušenj naše novejše zgodovine vemo, da načrtovano mesijanstvo eo ipso *(lat.* samo po sebi; op. prev.) postane pekel. Vera v Kristusov ponovni prihod pomeni zavrnitev tega, da se da svet notranje-zgodovinsko dovršiti.

Daleč proč od vsakršne resignacije vodi vera v Kristusov ponovni prihod do gotovosti, da bo svet dovršen, vendar ne iz načrtujočega razuma, temveč s tisto večno Ljubeznijo, ki je zmagala v vstalem Kristusu. Ta vera v Kristusov ponovni prihod se oprijema tega, da se na koncu uveljavi resnica, ljubezen pa zmaga v transcendiranju dosedanje zgodovine. V tem lahko končno leži njen edini smisel.

Tudi Jezusova smrt in vstajenje - proces, ki kot premagovanje notranje-svetovnega stanja presega vsakršno logiko našega razuma, lahko nam vernim simbolično posreduje gotovost

Njegovega ponovnega prihoda. Tukaj za vernika ležijo povsem drugačne možnosti iz Božanskega področja:,

Nam današnjim, kolikor smo odprtih oči doživeli grozote sprostitve temne plati človeka v ateistični tiraniji in te strahote prestali z večjimi ali manjšimi posledicami, se zdi pač razumljiveje, da v dogajanju Kristusovega ponovnega prihoda, ki lahko napoči na katerikoli dan našega časa, vidimo tem bolj veliko razbremenitev. Nam, ljudem današnjega časa, je znova bližji stari vzklik odobravanja prvih kristjanov, ki se

glasi: »Pridi, Jezus, Gospod!« To je gotovo boljše za vse nas,.kot pa da v srednjeveškem »dies irae« (dan srda) zapademo v veliko trepetanje.

Ob presojanju zemeljskega življenja našega Gospoda Jezusa Kristusa bi se nam pravzaprav morale odpreti oči glede tega, kaj vse se lahko zgodi na materialnem, prostorsko časovnem področju, če vanj vdre Večni. Že s spočetjem in rojstvom po nedotaknjeni devici se vendar prične, da, se postave nebes in zemlje medsebojno prekrižajo.

Dejstvo je, da eshatološki [nauk o zadnjih ciljih življenja in sveta: SSKJ] pritisk, pod katerim so v pričakovanju skorajšnjega Gospodovega ponovnega prihoda živeli prvi kristjani in za katerega se je v zgodovini od časa do časa zdelo, da popolnoma popušča, v tem času očitno znova narašča med tistimi, ki so ostali verni.

V Novi Zavezi, pri evangelistu Mateju, poglavje 24, najdemo Jezusove besede: »Za tisti dan in tisto uro pa nihče ne ve, tudi ne nebeški angeli, tudi ne Sin, edinole Oče Sam.« - Mi sicer lahko - tako kot v naravi določeni znaki kažejo, daje poletje blizu - po določenih znamenjih spoznamo, da s bliža Gospodov ponovni prihod, natančnega trenutka pa nihče ne more vnaprej napovedati, kot to tudi vedno znova dokazuje nenehen neuspeh določenih hiliastično [hilicizem; verovanje, da bo Kristus pred koncem sveta ustanovil tisočletno kraljestvo na zemlji: SSKJ] orientiranih sekt ob tem problemu.

O stanju sveta nasploh in o prihajajočem najdemo še pri evangelistu Mateju 13, 37, pomenljivo Jezusovo besedo pri Njegovi razlagi prilike o ljuljki [med žitom rastoč plevel s strupenimi plodovi: SSKJ] na njivi: »Sejalec dobrega semena je Sin človekov. Njiva pa je svet. Dobro seme so sinovi kraljestva, ljuljka pa so sinovi zlobe; sovražnik, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev pa je konec sveta, žanjci pa so angeli. Kakor torej ljuljko pobirajo in v ognju sežigajo, tako bo ob koncu tega sveta. Sin človekov bo poslal svoje angele, in ti bodo iz Njegovega kraljestva zbrali vse, ki so V spotiko, in tiste, ki delajo krivico, in jih bodo vrgli v ognjeno peč: tam bo jok in škripanje z zobmi. Tedaj se bodo bleščali pravični kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta.«

Iz te prilike vemo, da Gospod pusti ljuljko bohotiti se med pšenico, dokler ne pride čas žetve, čas ločitve, da s predčasnim pletjem ne bi ogrozili dobrega posevka.

Nadaljnja globoka spoznanja so nam posredovana po delih Jakoba Lorberja. V »Velikem Janezovem Evangeliju« IX., 93, 11, nek za resnico dojemljiv pismouk Gospoda sprašuje po Njegovem ponovnem prihodu: »Glej, pri tem mojem vprašanju gre predvsem za to, ali boš Ti ponovno prišel kot človek iz mesa in krvi, kot zdaj, in Te bo rodila čista ženska, ali pa nerojen, bolj kot Duh in vendarle tudi viden človek ... !«

V naslednjem poglavju (94, 2) mu Gospod odgovarja: »Ob Svojem ponovnem

prihodu Me ne bo več in to nikjer več kot otroka rodila ženska; kajti to telo ostane poveličano (po vstajenju; avtor), tako kakor Jaz vekomaj, in zato Jaz tukaj nikoli več ne bom potreboval kakšnega drugega telesa, kot si ga imel v mislih ti.

Jaz pa bom najprej prišel nevidno v oblakih neba, kar pomeni toliko kot: Jaz se bom sprva pričel približevati ljudem po resničnih vidcih, modrecih in novo prebujenih prerokih, in tisti čas bodo prerokovale tudi mladenke in mladeniči bodo imeli jasnovidne sanje, iz katerih bodo ljudem oznanjali Moj prihod, in mnogi jih bodo poslušali in se poboljšali; toda svet jih bo grajal kot blazne sanjače in jim ne bo verjel, kakor se je godilo tudi prerokom.

Prav tako bom Jaz tudi od časa do časa obudil ljudi, ki jim bom vse, kar sedaj ob tej Moji prisotnosti je, se dogaja in govori, skozi njihovo srce narekoval v pero, in tako bo lahko tisto, prej preprosto zapisano, v zelo kratkem času nekaj tednov in dni na lasten, tedanjim ljudem dobro poznan umetelen način v mnogih tisočih istovetnih primerkih razmnoženo in tako razširjeno med ljudi, ... tako bodo nove knjige tudi sami lahko brali in razumeli. «

... »Ko bo na takšen način med ljudi, ki bodo blage volje in dejavne vere, razširjen Maj nauk in bo najmanj tretjina ljudi vedela zanj, bom Jaz tu in tam tudi osebno in telesna viden (v poveličanem duhovnem telesu) prišel k tistim, ki Me najbolj ljubijo in najbolj hrepenijo pa Majem ponovnem prihodu in bodo zato imeli tudi polno in živa vero.

In Jaz Sam bom iz njih ustanovil občine, katerim ne bo mogla kljubovati in se jim upirati nobena sila tega sveta več; kajti Jaz bom njihov vojskovodja in večno nepremagljivi Junak in bom sodil vse mrtve in slepe posvetne ljudi. Iri taka bom zemlja očistil njene stare nesnage.

V času novih vidcev in prerokov pa bodo med ljudmi silne katastrofe, kakršnih na tej zemlji še nikdar ni bila; toda zavoljo Mojih takratnih izbrancev bodo trajale, le kratek čas, zato da ti ne bi utrpeli škode pri svojem zveličanju.«

Kanec sveta v smislu Lorberjevega preroštva ne pomeni absoluten kanec vidnega sveta, do takrat bodo po našem dojemanju trajale še dolge dobe. Tudi ne pomeni konec našega planeta zemlje, temveč pomeni velika bolj kanec neke dobe ali nekega obdobja in ponovni duhovni začetek. V določenem smislu konec sveta zmeraj poteka vzporedno vsemu časovnemu dogajanju, večno vselej pritiska v časovno. Še zlasti pa je tukaj mišljen tisti časovni fenomen prehodnega stadija do ponovnega prihoda Kristusa, ki ima na sebi značaj popadkov, kot pred porodom. Jakob Lorber je vnaprej preroško napovedal to prehodno obdobje, ob tem pa - kar bi utegnilo zanimati nas, današnje ljudi - tudi tehnične dosežke naše enostranske visoke civilizacije brez

duhovne kulture. V jeziku svojega časa opisuje izkoriščanje sile pare, izgradnjo tirov s hitra brzečimi vlaki, odkritje elektrike z možnostmi hitrega posredovanja sporočil. Ljudje bodo leteli preko dežel in morja in se premikali z bliskovito hitrostjo.. Napovedal je izgradnjo velikanskih cest, očitno avtocest. S posebnim poudarkom nakazuje na avtomatizacijo s človeškimi rokami izdelanimi stroji, ki naj bi lahka opravljali dela tako kot ljudje in živali. Napoveduje gospodarske krize z brezposelnostjo, katastrofe narodov, vojne po vsem svetu. Njegov v prihodnost odprt pogled vidi pretirano izkoriščanje narave s strani materialistično oslepelega človeštva, tudi zlorabo jedrske moči z radioaktivno kontaminacijo, nadalje prerokuje naravne katastrofe in preobrate na zemlji. Naj ne ostane neomenjeno, da je Jakob Lorber v osmi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, poglavje 185, napovedal atomsko pat-pozicijo med velesilami, saj so ljudje uvideli, da ob uporabi tega grozovitega orožja ne bo več niti zmagovalcev niti poražencev. Obstajale bodo le še lokalne vojne, toda nobenih svetovnih spopadov med velesilami več, ker bodo te uvidele, da z nasiljem ne morejo doseči ničesar.

S takšnimi napovedmi se ne bomo spuščali preveč v podrobnosti, saj je zares strah zbujajoče, ker bo pritisk osvobojenih sil zla narasel do skorajda neznosne kulminacijske točke - po drugi strani pa je prav to s svojo zanesljivo simboliko, tako kot v naravi z njenimi znanilci bližajoče se pomladi, za tistega, ki je ostal veren, razlog za veselje, kajti z Gospodovim prihodom se bliža Odrešitev. Prav na to pozitivno stran v prvi vrsti nakazuje preroštvo po Jakobu Lorberju, na odrešilen dogodek drugega Gospodovega prihoda, kajti z njim se hipoma konča stiska zavoljo osvobojenih zlih sil. Pravi smisel tega preroštva je prodor Kristusovega Evangelija v globlji duhovni luči in hkrati namig na Njegovo besedo v Svetem Pismu pri Luki 21, 28: »Ko pa se to začne goditi, se zravnajte in povzdignite glave, ker se približuje vaša odrešitev.«

Dopolnjujoč Jezusovo napoved glede novih vidcev in prerokov, Sam Gospod v deveti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 90, 10, prerokuje, da se bodo ob tistem koncu sveta pojavili tudi mnogi lažni preroki. Z njihovim poskusom onesnaženja Jezusovega razodetja ter s praznoverjem pomešana znanost in umetnosti bodo pokvarile mnoge ljudi. To je torej čas hudih duhovnih spopadov in bitk. Metaforično Gospod v tem kontekstu govori o »gnilih sadežih«, iz »še neblagoslovljenega drevesa spoznanja«.

Nato sledi tolažilna beseda: »Toda to ne bo ostalo tako, kajti ob pravem času bom Jaz obudil ljudi za čiste znanosti in umetnosti, in ti bodo s streh oznanjali ljudem, kako so služabniki Balaama delali svoje čudeže. Tako bodo čista znanost v vseh stvareh in tudi čiste umetnosti postale nepremagljiv predhodnik in prvoborec Zame zoper staro

praznoverje; in ko bo po njih očiščen Avgijev hlev (Avgij - mitični kralj v Elidi, bogat s čredami; Herakles je v enem dnevu počistil njegove hleve. Preneseno: Avgijev hlev - velik nered; op. prev.), tedaj bom Jaz imel lahko in najučinkovitejšo vrnitev na tej zemlji. Kajti z vsepovsod čisto znanostjo ljudi se bo Moj najčistejši življenjski nauk tudi zlahka združil in tako ljudem dal popolno življenjsko luč, ker ena čistost nikoli ne more onesnažiti druge, tako kot sončno jasna resnica ne druge.«

V poglavju 91, 9, Gospod nadaljuje: »Ko se bo to zgodilo in se bo ljudem pridigal Moj evangelij, čeprav tudi po mnogih lažnih prerokih, tedaj bodo tudi postali sposobni, da se postopoma očistijo v znanostih in umetnostih; in te bodo potem strela, ki od vzhoda pa do zahoda osvetljuje vse, kar je na zemlji. Pod 'vzhodom' pa razumemo duhovno, pod 'zahodom' vse naravno.«

Gospod v preroštvu po Jakobu Lorberju torej po vseh stiskah končno napoveduje spravo znanosti in religije. Spomnimo naj na predhodno že enkrat omenjeno besedo iz devete knjige» Velikega Janezovega Evangelija« 89, 11: »Tisti čas bom Jaz blagoslovil staro drevo spoznanja, in po njem bo drevo življenja v človeku znova pridobilo svojo staro moč, in tako bo poslej le en pastir in ena čreda!«

Omenimo naj, da Gospod velike tehnične dosežke človeka kot takšne nikakor ne obsoja. V četrti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, poglavje 225, analogno izjavi, da je pomemben le pravi duh, s katerim bi se uporabljali ti dosežki. Svojim učencem dobesedno pravi: (5. verz) »Če bodo velike prednosti, v katere vas bo sčasoma popeljal Moj duh, uporabljane po Mojem redu, vam bodo prinesle tisočkraten blagoslov v vsem; če pa jih boste sčasoma pričeli uporabljati sebično zoper Moj red, bodo za ljudi postale valilnice vsega mogočega zemeljskega gorja!

Kar vam Jaz sedaj govorim, to pravim tudi vsem, ki vam bodo sledili v tisočih in še enkrat tisočih letih in še nekaj več ali pa manj.«

Skoraj tako je, kot v tisti pradavnini začetka stvarstva pred padcem duhov ali celo pred izvirnim grehom v raju. Vse je dobro, če se zgodi s prostovoljno poslušnost jo Božjih zapovedi. Potem celo na vsem človeškem ustvarjanju počiva Stvarnikov blagoslov. Prav v vseh stvareh je pomemben duhovni odnos. - Če pa se človek, hoteč sam biti bog, obrne proč od svojega duhovnega izvora, mu vse spodleti.

Koliko je torej človek v svojem velikem duhovnem odpadu od Boga dosegel v modernem času? Osvobodil je sile, s katerimi lahko celotno življenje na našem planetu večkratno uniči. Resnično, človek je obvladal skoraj vse v vidnem svetu, toda v glavnem je izgubil samega sebe.

V Novi Zavezi Jezus po Luki 9, 25, spregovori besede: »Kaj namreč pomaga človeku, če pridobi ves svet, samega sebe pa izgubi in pogubi?«

Mnogi verni kristjani so nagnjeni k temu, da našo današnjo dobo z njeno duhovno

krizo po vsem svetu gledajo kot konec sveta. Ob tem ne moremo zanikati, da se je skozi vso zgodovino po Kristusu rodovom pred nami dozdevalo, da občutijo ta eshatološki pritisk (konca sveta), na primer okoli leta 1000, v času srednjeveških papeških zmešnjav; ali pa v tistem času, ko je nastopil Frančišek, ki je v sanjski viziji zaznal papežev preobrat lateranske bazilike, ki ji je grozilo zrušenje, jo podprl s svojimi rokami in svojim celim telesom in je tako resnično rešil pred zrušitvijo stavbo tedanje zahodne cerkve. Le vživimo se v stiske tridesetletne vojne z njenimi opustošenji in spremljevalnimi pojavi kot so kuga, umori in požari; in kakšen duhovni razcvet sto let kasneje! Težko je predhodna znamenja pravilno spoznati; tisto, kar nakazuje na konec sveta, se v zgodovini navidez v valovih krepi po prehodnih razjasnitvah. Toda v naši enostransko deformirani materialistično-tehnični dobi se zdi, da so sile zla vendarle osvobojene v takšni meri, kot še nikdar v zgodovini človeštva. Te sile so se dozdevno osamosvojile, človek pa jih več ne obvladuje kot pri tistem čarovniškem učencu, ki se ni mogel spomniti čarobne besede, da bi pregnal strah zaradi plešoče metle.

Glede na to katastrofalno zaostritev, ki so jo ljudje sami zakrivili in nedvomno ustreza visoki civilizaciji tehnične dobe, v času pred ponovnim prihodom Kristusa, ko človek temu etično-duhovnemu razvoju še ni kos, Gospod po Jakobu Lorberju v peti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 108, 4, pravi: »Dobro razumite to! Toda nikar ne mislite, da sem Jaz hotel vse to imeti tako, in da je zaradi tega vse že tako določeno! To vse naj bo daleč od Mene in vas! Vendar pa bo tako, kot pred Noetovimi časi: Ljudje bodo vse bolj zlorabljali svoja številna spoznanja sveta in ljudi ter pridobljene sposobnosti in bodo povsem prostovoljno nad sebe in končno nad celotno zemljo iz globin Mojega stvarstva priklicali raznorazne sodbe. Tedaj pa tudi Jaz pravim z vami: Volenti non fit iniuria! (Kdor tako hoče, temu se ne godi krivica).«

Na tem mestu naj izrečemo temeljno besedo h Gospodovim prerokbam na splošno: Izrekajo se pogojno in jih zato ne smemo dojemati kot neobhodne in toge. V osmi knjigi »Velikega Evangelija«, 99, 10, Gospod izjavi: »Vrnite se nazaj k vsem prerokom, ki so prerokovali prihodnje stvari, če je kdajkoli kdo kakšno stvar prerokoval kot neizogibno prihajajočo! Vsakdo je svojo prerokbo vselej postavil le pod določenimi pogoji, ki so se vedno nanašale na poboljšanje ali poslabšanje ljudi.« ... »Jona je moral, gnan od Mojega Duha, iti k Ninivijanom (na S Mezopotamije; op. prev.) in jim napovedati njihov propad, če bodo vztrajali v svoji zlobi. To je precej nerad storil, saj je kot prerok dobro vedel, da so Moja vnaprejšnja naznanila zmeraj vezana na pogoje. Ninivsko ljudstvo pa se je poboljšalo, in Moja grožnja je izostala, kar pa je jezilo celo Jono.«

Mnogi med nami poznajo sporočilo krščanstvu v današnjem času, ki ga gre jemati zelo resno, ali pa so zvedeli zanj, za fatimsko sporočilo. Tudi to vsebuje dvoje: konsekvence, če se človeštvo, h kateremu sodimo mi vsi, ne bo poboljšalo, molilo in se pokorilo - *po* drugi strani pa napoveduje odpravo vseh kazni, ki jih ljudje po lastni krivdi potegnejo nase, če se poboljšajo, spreobrnejo in pokorijo. Podobno je tudi z drugimi preroškimi sporočili novejšega časa, ki opominjajo in svarijo in o katerih ima*mo* različna mišljenja.

V osmi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, poglavje 48, Gospod za poduk Svojih učencev vzame čudovit sončni vzhod ob jutranji zori kot priložnost za to, da za prihodnji čas metaforično prerokuje: »Glejte, kako zdaj sonce pričenja vse prežemati s svojo svetlobo, in vidite, kako krdela teme bežijo na vse strani, le tja ne, od koder prihaja sonce! Pred njegovo lučjo zdaj vse izginja in tone v kraljestvo pozabe.

Sedaj pa poglejte še enkrat tja, in videli boste, kako iz svetlega oblačka nastaja nova zemlja! Le kaj predstavljajo svetlobni oblački? To so združenja samih takšnih ljudi, ki so presvetljeni z Božansko resnico. In glejte, sedaj se ta združenja vse bolj in bolj združujejo in tako tvorijo veliko združenje, in glejte, prav *to* je nova zemlja, nad katero se razprostira novo nebo polno luči in jasnine!

Pri tem pa ne smete morda meniti, da bo potem ta naravna zemlja prešla in bo spremenjena v neko novo, temveč bodo le ljudje s popolnim sprejemom Božanske resnice v svoja srca kot resnični bratje in sestre v Mojem imenu med seboj ustvarili novo duhovno zemljo.

Na tej novi zemlji bom potem Jaz Sam bival in vladal med Mojimi, in z Menoj bodo negovali stike in Me nikdar več ne bodo zgubili izpred oči.

Opazujte pa poleg tudi še staro zemljo! Glejte, kako iz nove zemlje v vse gostejših tokovih navzdol na staro zemljo lijejo svetlobni žarki in le-to tako zanetijo, da se zdi, kot da bi vseskozi gorela! Tamkaj vidite mnoge mrtve, kakor iz grobov izšle, hoditi proti luči in kako so tudi kmalu odeti v oblačila resnice in se potem tudi vzpenjajo navzgor v kraljestvo nove zemlje.

Hkrati pa opažate tudi, kako se še zelo velik, mračen del enako trudi, da bi svetlobno oblačilo obleke preko svojega črnega in iz tega ter s tem iz sebičnosti in gospodovalnosti znova ustvaril protikrščansko poganstvo; toda Jaz Sam nadnje zlijem Svoj srd, to je ogenj Moje resnice, in Moji angeli nove zemlje planejo kakor z ognjenimi meči nadnje in vsako nadaljnje mračno prizadevanje poženejo v beg ter v brezno popolnega uničenja.

To je potem čisto zadnja in največja sodba tisoč let kasneje. Ta čas bo imenovan Moje tisočletno kraljestvo na zemlji, ki bo s to čisto zadnjo sodbo za zelo kratek čas še enkrat prekinjeno z vojno (primerjajte Novo Zavezo, Apokalipsa ali Razodetje sv.

Janeza, poglavje 20, 1, vizija tisočletnega kraljestva); ampak zmaga bo skorajšnja in za vse prihodnje čase dokončna. Od tedaj naprej bo iz nebes in zemlje postal en pastir in ena čreda. Pastir bom kot vselej Jaz, čredo pa bodo predstavljali ljudje na zemlji popolnoma združeni z blaženimi v Mojih nebesih.

Kajti ti zadnje imenovani (torej blaženi v nebesih, avtor) bodo spet tako, kakor je bil to primer pri ljudeh v pradavnini na tej zemlji, vidni obiskovalci ljudi na zemlji. Preden pa se bo to zgodilo, pa bo tudi naravna zemlja pretrpela zares mogočna preoblikovanja. Velike dežele in kraljestva, ki jih sedaj še prekriva široko in globoko morje, bodo dvignjena navzgor in bodo tvorile najrodovitnejša tla, in premnoge, sedaj še zelo visoke gore, bodo znižane in z njihovimi razpadlimi vrhovi bodo napolnjeni mnogi jarki in doline ter bodo tvorile rodovitno deželo.

Ker v tistem času ljudje ne bodo več hlepeli in skoparili po zemeljskih in minljivih zakladih, bo na zemlji lahko tudi sto tisočkrat toliko ljudi, kot jih sedaj živi na njej, prav dobro preskrbljeno in srečno živelo. Hkrati pa bodo v tistem času z zemlje izginile tudi vse hude, meso grozno trpinčene bolezni. Ljudje bodo dosegli čilo in visoko starost in bodo lahko storili mnogo dobrega, in nihče se ne bo bal telesne smrti, ker bo vsakdo z jasnim pogledom pred seboj videl večno življenje duše...«

Na ta čas se v prenesenem pomenu nanašajo tudi naslednje besede velikega preroka Stare Zaveze - Izaija, poglavje 2, 4: »Svoje meče bodo prekovali v lemeže in svoje sulice v srpe. Narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja.« - Ali pa tista druga beseda pri istem preroku, poglavje 11,6: »Volk bo prebival z jagnjetom in panter bo ležal s kozličem. Teliček in levič se bosta skupaj redila, majhen deček ju bo poganjal. Krava in medvedka se bosta skupaj pasla, njuni mladiči bodo skupaj ležali in lev bo jedel slamo kakor govedo Dojenček se bo igral nad gadjo luknjo in odstavljeni bo iztezal svojo roko v modrasjo odprtino. Ne bodo škodovali ne uničevali na vsej Moji sveti gori, kajti dežela bo polna Gospodovega spoznanja, kakor vode pokrivajo morsko globino.«

Ob času tega sončnega zahoda Gospod nadalje govori Svojim učencem: »Najvažnejšo dobrodelnost bo tisti čas predstavljala prava vzgoja otrok in da bodo močni, z vso ljubeznijo in z vso močjo, podpirali fizično šibkejšo starost.

Vendar pa bodo na novi, srečni zemlji sklenjeni tudi zakoni, ampak tako kot v nebesih po Mojem redu, in spočeti bodo tudi otroci v velikem številu, toda ne po poti čiste pohotnosti, temveč po poti prave ljubezenske resnosti, in to do konca vseh časov te zemlje.

Tukaj imate sedaj zvesto podobo poslednje sodbe nad vsemi pogani na celotni zemlji, kar lahko tudi zlahka in dobro razumete.«

Po tem sedaj učenci v napetem pričakovanju sprašujejo Gospoda, ali bo tudi njim iz

kraljestva duhov naklonjeno, da bodo lahko opisano dogajanje na zemlji gledali in občutili skupaj z Njim in kako dolgo bo potem še obstajala ta »srečna zemlja« (poglavje 49).

Na to jim Jezus smiselno odvrne, da je samo po sebi umevno, da bodo iz nebes vse to najnatančneje videli, slišali in občutili; ne le to, marveč bodo tedaj in vselej glavni vodje, ne samo na novi zemlji, temveč nad celim velikim vesoljnim človekom kot tudi nad vsemi neskončno mnogimi združenji vseh nebes, ki večno nikjer niso omejena.

»Zatorej vam Jaz vnovič pravim, da še nikdar noben človek ni niti videl, niti slišal in še nikdar v nobenega človeka zavesti ni bilo občuteno, kar je Bog pripravil tistim, ki Njega resnično ljubijo.

Jaz bi vam še celo sedaj lahko mnogo povedal in tudi že pokazal, toda tega sedaj še ne bi mogli prenesti; ko pa bo nad vas prišel Duh vse resnice in vsega življenja in se boste v Njem prerodili, vas bo popeljal v vse globine Moje luči in vas povzdignil. Šele tedaj boste doumeli in sprevideli, kako velike besede sem Jaz sedaj govoril vam in tako tudi po vas vsem ljudem.«

Glede drugega vprašanja učencev, kako dolgo bo po vsem tem še obstajala »ta srečna zemlja«, jim Jezus pojasnjuje, da je to vprašanje nespametno. Ne obstaja nikakršno število, s katerim bi iz kraljestva duhov lahko postavili merilo večnosti.

»O takšnem kakorkoli določenem času in uri ne ve ničesar niti noben angel v nebesih; to ve edinole nebeški Oče! Kajti celotno stvarstvo je Njegova velika misel, ki pa ni časna misel, temveč je večna kakor njen vsemogočni Nosilec in Vzdrževalec. Jaz pa sem tako ali tako šele pred nedavnim pokazal, kako bo končno enkrat vse materialno spremenjeno v čisto duhovno, vendar kot samostojno obstoječe, in potemtakem pač ni več potrebno, da vam Jaz o tem povem še kaj več.«

Oni (učenci) naj bi kot analogijo raje opazovali, kako čudovito se dani, in se naj ne predajajo praznim skrbem. Vsa ta prestrašena zaskrbljenost glede pijače, jedače in obleke ter drugih zemeljskih stvari je nepotrebna in prazna. Še bolj prazna pa je skrb glede bodočega popolnega časovnega konca te zemlje. Raje naj rastejo v veri in v ljubezni.

Zelo podoben odgovor je od Gospoda prejel tudi Jakob Lorber 25. marca 184), zapisan je v prvi knjigi Lorberjevega duhovne ga dnevnika, »Nebeških darovih«; ta odgovor postavlja potrebne meje nadvse radovednemu vprašanju glede nastopa v vsem krščanstvu vselej pričakovanega dogodka Gospodovega ponovnega prihoda: (str. 319) »Na Moj prihod pa predvsem pazite v vas samih in se le malo brigajte za splošnega! Kar občutite za splošno, za to Me z molitvijo prosite v svojih srcih. Za vse ostalo se ne brigajte. Kajti veliki Kdaj, Kako in Zakaj je prav dobro spravljen v najboljših rokah.«

Pobožnega srca se poglobimo v svečano tišino in molimo skupaj s prvimi kristjani: »Pridi, Jezus, Gospod!«

Dr. Rainer Uhlmann
Tako je govoril Gospod